Ч. 81. Четвер 25 (12) цьвітня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Палата послів. — З парляментарних комісий. — Італїяньско-турецка війна. — Бунт в Марокко.

На вчерашнім засїданю палати послів переведено дискусию над службовою праґматикою урядничою. Промовляли пп. Дулїбіч, Форстнер, Кеметтер і Лукавский. По закінченій дискусиї вибрано ґенеральними бесїдниками пп. Ґермана „за“ і Стейскаля „против“. Бесїдники ті будуть промавляти на нинїшнім засїданю.

Палата приступила відтак до дальшої дискусиї над наглячим внесенем в справі реформи домово-чиншевого податку. Мотивував своє внесене пос. Фрідман. По его промові наради перервано. Слїдували відтак внесеня і інтерпеляциї, по чім президент закрив засїдане назначуючи слїдуюче на нинї.

Вчера радила комісия войскова і буджетова. У войсковій комісиї розпочато над войсковим законом. Довшу бесїду в справі правительственного предложеня войскового виголосив президент міністрів ґр. Штірґк і просив о скоре полагоджене войскового закона. В комісиї буджетовій раджено над справою утвореня італїяньского виділу правничого. Против заснованя виділу заявили ся нїмецкі посли: Ерлер, Вольф і Малїк; за заснованем промавляли чеські посли Масарик і Хоц, заявляючи, що справу ту уважають не політичною а чисто культурною. По тім наради перервано. Слїдуюче засїдане нинї.

Італїяньска фльота кружляє по грецкім архіпелаґу, появляє ся на ріжних точках і ненадійно зникає. Оногди бачили єї раз коло острова Родос, опісля коло Тенедос, а наконець два панцирники бомбардували маленьке місточко Лячату, на азийскім березї, недалеко Чесми, на захід від Смирни. Знищили там кілька будівель і радіо-телеґрафічну стацию в Макрі, а опісля відчалили. Турки думають, що італїяньска фльота приготовляє якусь несподіванку, тому укріплюють безнастанно цілу околицю Солуня. Порта оголошує, що не отворить Дарданелїв, доки італїяньска фльота буде на архіпелаґу, однак буде перепускала кождої днини торговельні кораблї під доглядом своїх моряків.

Замкнене Дарданелїв викликало богато клопотів. Поверх 50 пароходів стоїть в порті Царгороду. Особовий, товаровий і почтовий рух в застою. Роблять ся заходи, щоби сей рух відпровадити иншими дорогами. Зелїзничі товариства обіцяли поміч в перевозї збіжа. Царгородскі власти приготовляють ся до заряджения дорожнї средств поживи. На торзї в Царгородї лежить около 90.000 мішків муки. По причинї здержаня комунікациї з Триєстом на цукровім торзї замітне сильне обниженє цїн. В Херсонї над Доном запанувала на біржи паніка з причини замкненя Дарданелїв. Експортери здержали вивіз збіжа; у всіх портових містах Чорного моря остали портові робітники без занятя. Здає ся, що сей переходовий застій на збіжевім торзї спричинить руїну і банкротство богато фірм.

Після найновійших вістий появило ся 8 італїяньских кораблїв коло острова Хіос і дало 4-годинний речинець до відданя острову, грозячи в противнім случаю бомбардованєм.

До „Tribun-и“ доносять з Парижа: Вість з доброго жерела доносить, що Росия поручила свому амбасадорови, щоби вручив Порті на письмі енерґічний протест замкненя Дарданелїв, яке противить ся льондоньскій конвенциї з 1881 р. Росия, здаєть ся, грозить, що в разі відмови отвореня пролива, она зажадає відшкодованя.

Ворохобня в Марокку потягнула за собою богато жертв. Полягло 15 офіцирів і 40 вояків францускнх, а крім того 4 офіцирів і 5 вояків тяжко поранено. З цивільних осіб замордовано 13 Французів і около 50 жидів. Між убитими є також кореспондент „Matin-a“ Прінґо, єго жінка і войсковий переводчик Ренан, які в хвилї вибуху ворохобні сидїли супокійно при снїданю.

Безпосередною причиною ворохобні ма[є]

Людина, що не вірила в щасте.

(З анґлїйского — Д. Джерома).

Він війшов до ваґону, сїв поруч зі мною і взяв ся до читаня ґазет. Я запримітив, що в кождій єго ґазетї червоним олївцем були підчеркнені нещасні випадки, пожежі, звістки про смерть та самоубийства.

Нараз з раптовним зупиненєм поїзду якась доволї важка річ злетіла єму на голову, та, дзенькнувши, упала долї.

Він спокійно завязав хусткою поранену голову, нахилив ся, осторожно підняв ту річ, що вдарила єго і, з виразом докору, кинув єї геть за вікно.

— Вам, я гадаю, було боляче — сказав я. Кождий на моїм місци зрозумів би, що важка, неймовірно велика кіньска підкова не могла спричинити приємности тим, що впала на голову. Я чекав острої відповіди, але замість того, мягко й ласкаво усьміхаючись, він сказав:

— Та, як вам сказати, трошки боляче.

— Але нащо ви везли єї з собою?

Менї здавалось всеж чудною і незрозумілою присутність підкови в ваґонї.

— Я знайшов єї на дорозї і взяв собі на щасте — пояснив він. — В моїм житю було богато щастя, тілько оно все погано кінчило ся Я родив ся в пятницю; ви звичайно знаєте, що се щасливий день. Моя матір була вдовою. Нїхто не хотів допомагати їй в моїм вихованю. Мої тітки казали, що дитинї, яка родилась в такий щасливий день, нїчого більше не треба, а дядько лишив всю спадщину мому меншому братови, котрий не мав щастя родити ся в пятницю.

А проте тітки та дядьки оцїнювали, навіть любили мене і повсяк час благали мене не забувати їх, коли я стану богатою людиною.

Потім у мене була чорна кітка. Кажуть, що се також приносить велике щасте.

— І кітка дійстно принесла вам щасте? — спитав я.

— Мабуть принесла, атже щасте кождий по свому розуміє. — Він став дивити ся в вікно.

— Що таке скоїлось? — зацікавив ся я.

— Та ось... Нїчого особливого не скоїлось. Кітка з'їла пять канарків, котрих „она“ менї подарувала.

— Алеж се не ваша провина!

— Може бути, що й не моя. Однак „она“ раптом розлюбила мене, а инші поспішили сим скористувати ся. Я хотів подарувати їй мою кітку, але „она“ всеж не змогла пробачити такої образи й покинула мене.

Він сумно похилив голову.

Я також сидів мовчки, почуваючи себе занадто слабим, щоб заспокоїти єго.

— Ґнїді конї також принесять щасте — після довгої мовчанки сказав він. — У мене був такий кінь.

— Ну і щож скоїло ся гарного?

— Я втратив посаду у ґубернатора — просто сказав він. — Атже не можна тримати на такій посадї по-всяк-час пяну людину.

— Звичайно — сказав я.

— У мене дуже слаба голова. Після першої чарки я зараз же впивав ся.

— Але від чогож ви пили? І при чому тут ґнїдий кінь?

— Та бачите — почав він — потираючи величезну ґулю, що вискочила єму на голові — до мене, сей кінь був власність винаря. Він так звик зупинятись біля винарень, що я нїчого не міг зробити з ним. Треба було єму тільки зобачити винарню і він зараз же зупинив ся. Я пробував змагати ся з ним, але се було даремно. Круг нас збирала ся юрба і менї не лишало ся нїчого робити, як ховати ся до винарнї від насьмішок та глузуваня тої юрби.

Таким робом менї випадало що дня випивати стільки фляшок вина, скільки було винарень по дорозї від мого мешканя до ґубернатора. На жаль їх було не мало і все се закінчило ся тим, що я втратив свою посаду.

Третого дня після сего ґубернатор подарував мому наслїдникови призначений менї льос. Уявіть собі: через місяць ся людина виграла 25 тисяч!

На щасте менї всеж поталанило знайти собі другу посаду.

бути ось що: 4 вояків явило ся дня 17 с. м. у султана, щоби пожалувати ся перед ним на якісь покривдження. Султан велів їм зберегти супокій. Мимо сего не послухали они султана, лише піднесли против капітана бунт, який скоро поширив ся між їх одновірцями. Товпа заатакувала доми Французів. Ворохобники поводили ся по варварски з Европейцями, що дістали ся в їх руки; відтяті голови і внутренности обносили они на жердках улицями міста. Аж над вечером можна було европейскі доми освободити від облягаючих.

„Figaro" доносить, що число убитих у Фезї офіцирів, вояків і взагалі всіх инших підданих французских виносить 118, а ранених 104 осіб.

З Танжеру доносять, що французскі офіцири, які доводили войсками султана, просили вже кілька разів о прислане до Фезу французских стрільців з Альжиру, аби не допустити до яких небудь революцийних розрухів. — Кільканайцять французских часописий домагає ся дуже рішучо, аби до Марокка вислано дальші войска, позаяк сили, які там суть до тепер, не вистарчають.

Новинки.

Львів, 24 цьвітня 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** Президия гал кр. Дирекциї скарбу іменувала официяламн податковими в X кл. ранґи асистентів податкових між иншими: Иос. Майковского, Ів. Кузьняря, Евг. Ковалевича Ігн. Каміньского, Ал. Кручкевича, Ів. Созаньского, асистентами податковими в XI кл. ранґи провізоричних асистентів податкових: Ад. Правецкого, Зиґм. Колічка, Ад. Шевчика, Стан. Уфрієвича та практикантів податкових: Ів. Крохмальницкого, Руд. Кондровского, Зиґм. Яворского, Богд. Орнаговского, Ів. Мошору, Мат. Якубовского, Меч. Білецкого, Стан. Трояновского, Григ. Агопсовича, Конст. Дзедзіца і Бол. Рутковского. — Президент гал. дирекциї почт і телеґрафів іменував ад'юнкта Йос. Фільваркова почтмайстром в Камени і переніс почтмайстра Кароля Трояновского з Каменя до Тимової.

— **Крадеж.** В Топорові добули ся злодії до тамошного уряду почтового і забрали не лише всі гроші, які були в уряді, але також цілий запас почтових значків, всякі друки і формулярі, так, що з сеї причини мусіло ся вдержати урядоване до хвилї спровадженя нових запасів. З дотеперішних доходжень видно, що грабежи доконали злочинці з Росиї.

— **Самоубийство.** З ганку II поверха дому при ул. Немцевича 7 кинулась вчера рано в самоубийчім намірі 63-лїтна Реґіна Печенїкова і забила ся на місци. Причиною самоубийства стала єї тяжка недуга нервова.

— **Вибух в шпитали.** В перемискім шпитали у відділї стерилїзованя (очищуваня від заразників) материялів до обвиваня ран настав дня 16 с. м. вибух машинки нафтової, в наслідок чого попарив ся сильно дозорець Іван Бевь, а огонь понищив згадані материяли і всілякі предмети. При помочи сторожі пожарної удало ся огонь угасити. Додати тут ще потреба, що згаданий відділ знаходить ся зараз побіч операцийної салї.

— **Жертва Сяну.** З Перемишля доносять: В неділю дня 21 с м. в саме полудне в'їхав до Сяну, щоби напоїти коний двірский візник з села Гуречка Мих. Колодій. На возї находив ся крім него син властителя більшої посїлости того села 12-лїтний Абр. Ґрівшпан. Коли лише конї війшли до ріки, почали тонути, а потягнені тягаром воза, пішли на дно разом з візником і сином властителя більшої посїлости в Гуречку. Се все дїяло ся в очах прохожих. По хвилї виринув верх води потапаючий хлопець і єго виратовано при помочи жердки. На ратунок прибула сейчас пожарна сторожа. О кільдесять метрів понизше найдено по пів години тїло візника Колодія. Він сидів на возї, окрутивши довкола себе і довкола рук поводи. В такій поставі заскочила єго смерть. Нещасливий полишив сиротами пятеро дїтий.

— **З Тов. „Просьвіта".** Секция з ряду комісия театрально-орґанізацийна при тов. „Просьвіта" відбула в суботу дня 20 с. м. перше засїданє. Комісия ся матиме за задачу: підпомагати порадами і вказівками аматорскі кружки театральні, хорові та орхестральні наших читалень, „Січий", „Бесїд" і т. п., вести точний і основний виказ дозволених до вистави штук, старати ся о дозволи для нових творів та взагалі заняти ся систематично і енерґічно орґанізацією висше наведених кружків так, що побіч подаваних практичних та по можности фахових рад, комісия займе ся уладжуванем курсів чи для режісерів чи для хорових або орхестральних учителів і діріґентів. Перше засїданє отворив з рамени Головного Видїлу тов. „Просьвіта" радн. о. Лежогубский та візвав присутних до уконституовання ся, тож комісия вибрала головою інж. Степана Чарнецкого, єго заступником о. Івана Туркевича, а секретарем Івана Савицкого. На сїм таки зараз засїданю приділено виготовлене реґуляміну комісиї п. В. Равлюкови, а виготовленя проґрами праці комісиї пн. Чарнецкому і Савицкому. Засїданя комісиї відбувати-муть ся стало що понедїлка о год. пів до 6-ої вечером точно. На разі в склад сеї комісиї входять пп. ред. Я. Весоловский, дир. А. Гапяк, Т. Купчиньский, о. Т. Лежогубский, В. Мозолик, В. Равлюк, І. Савицкий, О. Сироїд, о. І. Туркевич, О. Утриско і інж. Ст. Чарнецкий; в плянї є дальші коптациї членів (й таких, що самі до праці в комісиї зголосять ся). Робота заповідає ся добре, як піде, се час покаже!

— **По страшній катастрофі.** З переслуханя оставших при житю моряків з корабля „Тітанік" показало ся, що моряк, котрий із щогли розглядав ся по мори, спостеріг ледову гору у віддалї 15 морских миль, отже було ще досить часу, щоби уйти катастрофи.

В Льондонї розійшла ся чутка, що якийсь

По пятім дни служби мій патрон подарував менї гуску!

— Вам напевно було приємно дістати такий дарунок?

— Мм... нїчого. Так гадали мої товариші і називали мене щасливим.

Я взяв гуску, загорнув єї в папір і пішов до дому. По дорозї я зайшов випити склянку пива.

Богато людий звернуло увагу на великий пакунок, що лежав на моїм столї. Я пояснив, ще се гуска і за просьбою всіх розгорнув папір.

— Яка чудова гуска, — вигикнув господар — але щож ви, молодий чоловіче, будете з нею робити?

Тут я вперше подумав про се.

Різдво я збирав ся провести за містом, в родини моєї нареченої. Вони були досить заможні люди і чудно булоб прийти до них з гускою.

— Се була то дївчина, що подарувала вам канарків? — перервав я єму.

— Ні, мав я їх перед тим, але я єї також втратив... через гуску.

Дивлячись на те, що єї батькам тай їй самій я не міг подарувати гуски, я порішив продати єї. Я запропонував єї господареви пиварнї, але виявило ся, що у него три товсті гуски бігають по подвірю, очікуючи смертної кари.

Тодї підійшов якийсь панок і почав розглядати мою птаху. Розглядав і нюхав він єї дуже уважно і довго, нарешті витягнув з кишенї пів корони і запропонував менї.

Розлючений вхопив я гуску під паху, й вискочив на улицю, сердито гримнувши дверми.

Я йшов досить довго і був о стільки зденервований, що не примічав здивованих осіб, котрі стрічали ся зі мною та галасу хлопців, котрі весь час бігли за мною. Вкінци я зрозумів, в чім річ і зупинив ся коло ліхтарнї.

Падав страшенний дощ; придержуючи одною рукою парасолю, я намагав ся другою завинути гуску в папір, а скінчило ся на тім, що гуска, парасоля і папір лежали в болотї коло моїх ніг.

Весь захляпаний, мокрий, з незагорнутою, вкритою болотом, гускою в руці, менї лишалось тільки зайти до реставрациї, щоб хоч трохи привести до порядку свою туалету і попросити паперу і шнура.

В реставрациї я намагав ся продати гуску, котру чомусь нїхто не хотів купити. Загорнувши єї в папір та випавши трошки вина, я знову був на улици. Щаслива думка осьвітила мою голову: розіграти злощасну гуску в льотерию. Я вишукав маленьку тихоньку реставрацию і війшов до неї.

Розказав про свій намір господареви реставрациї і показав єму свою гуску.

— У неї трохи змятий вид — сказав він.

Я пояснив, що се бруд, який легко змити, і нїхто не помітить сего, коли єї запечуть.

— Она трохи погано тухне — знову сказав господар, — я примірои не їв би такої гуски. Однак коли вам пощастить розіграти єї, нїчого не маю против того, тільки маю надію, що ви не забудете мою реставрацию і будете єї сталим гостем.

Я звичайно з радостию пообіцяв.

Однак моя гуска була доволї холодно принята публикою. Білети купували з неохотою. Вкінци лишало ся всего три білети, котрі я сам собі й купив.

Трафилась страшна для мене річ: мою гуску виграв я сам.

Хтось з присутних запропонував менї за неї сім пенсів, але я відмовив ся. Продати би менї тодї нещастну птаху, все житє моє могло би скласти ся спокійно і щасливо, але доля єсе йшла против мене. Я загорнув гуску й з вічливости й бажаня догодити господареви, випив фляшку якогось спирту і знову я був на вулици. Було вже мабуть дуже пізно. Голова моя замакітрилась, ноги нили, гуска здавало ся, важила найменше зі два пуда, але думка розстати ся з нещасливою птахою не кидала мене. Менї спало на думку продати єї до масарнї. Менї випало доволї довго єї розшукувати. Вкінци в пивници я побачив убогенький склепик і війшов до него. Розгорнув птаху і поклав єї на лаву перед посн..ним продавцем.

— Що се таке? — позїхаючи спитав він.

— Се гуска, я вам можу дешево єї продати.

Продавець нежданно схопив гуску за довгу шию тай кинув єї в мою нещасну голову.

Трудно собі уявити яке се неприємне почутє. Я розлютив ся і вдарив єго назад гускою, він мене, я єго і вкінци війшов поліцияят зі звичайним питанем:

— Що тут сталось?

Я по совісти розповів, в чім річ.

— Та подивіть ся, добродію на годинник! Раптом скажено закричав купець. Майже 12 в ночи і все ще в склепі висять двайцятеро гусий, котрих нїхто не хоче купити, а тут ще сей дурень лїзе зі своїм!

Тодї я зрозумів, що єго була правда і покищо вийшов зі склепу з своїм дорогоцїнним пакунком.

Я порішив зробити добре дїло й подарувати комусь мою гуску. Я довго йшов, стрічав богато, але нїхто не здавав ся менї достойним такого подарунку. Нарешті я рішив подарувавати єї обідраному чоловікови, жебракови, як здавало ся менї з першого погляду. Але коли я протяг єму птаху, він виявив ся до того пяним, що руки єго відмавляли ся вдержати пакунок. Я поспішив сейчас впіймати і чоловіка і птаху, але се менї лиш на пів удало ся. Птаха лежала в болотї, а чоловік висів на моїй шиї.

Я зустрів злякану дитину і ткнув їй в руку гуску. Не розуміючи в чім річ, дитина залякла ся і втікла від мене.

(Конець буде).

американьский мілїонер перекупив підчас катастрофи кількох топників, щоби виратували его і жінку, дитину і лїкаря. Та й дійстно мілїонер сам для себе одержав одну лодку ратункову. Цїлу справу зрадив один з топників, котрий дістав лиш 120 кор. і не був вдоволений тою заплатою.

Про катастрофу розповідає інжинїр Левіс: Почувши друге потрясене корабля і нараз тишину внаслїдок того, що машина перестала функціонувати, убрав ся і вийшов на поклад зовсїм спокійно. За мною ішло ще кількох людий так само спокійно. Як лиш вийшли на верхний поклад, побачив я недалеко велику білу масу і зараз нагадав собі, що в сих сторонах можна стрінути ся з ледовими горами. Маса пересувала ся оподалїк нашого корабля спокійно, без шуму. Мене успокоїли, що нїчо не стало ся. Отже я зійшов спокійно до каюти, тимбільше, що один моряк поінформував мене, що другий офіцир має тепер спочинок і спить у своїй каютї. Вернувши до своєї каюти, роздягаю ся і кладу ся знов спати. Але чую, корабель хилить ся, подає ть ся в долину. Спочатку гадав я, що се колибанє филь, але по першім перехиленю в одну сторону, не прийшло друге в противну сторону. Пароплав похилив ся і держав ся дальше в сїм положеню. Тодї нагло занепокоїв ся я і став чим скорше знов одягати ся. Ледви, що я всьпів одягнути ся, як на коритари роздалось грімким голосом: Всї на поклад! Братя пояси ратункові!

На покладї не було й слїду якогось переполоху. Ми були такі певні, що пароплав не може потонути, що мимо занепокоєня шутку вали собі та розмовляли спокійно. Корабель стояв неподвижно, незначне похилене вперед могла спричинити якась неправильність. Але за хвилинку забренїли ланцухи. Я глянув перед себе і побачив, що залога взяла ся розвивати ланцухи, якими були прикріплені лодки. Аж тепер стало нам ясно, що справа поважна, що грозить небезпека. Впала менї до голови гадка, що в каютї лишив я значнїйшу суму гроший. Вертаю ся до сходів, але проти мене валить сходами до гори велика збита маса людий. Не спосіб було іти проти неї, тож я вернув назад на поклад. Тут роздав ся приказ:

„Мужчини відступитись від лодок! Пустити жінки і дїти! Жінки і дїти на другий поклад!“

Ми спокійно розступили ся. Лодки спустили ся в долину і задержали ся коло другого покладу. Жінки і дїти з трудом пробивали ся до лодок на долину, бо филя пасажирів все ще напливала до гори. Мужчини на нашім покладї або психали в спокою проходжували ся або сперли ся о парапет і глядїли на море. Я дивив ся, як жінки всїдали до лодок. Лише кілька не хотїло розлучити ся з мужами. Я видїв як дві чи три силою посаджено до лодки. Якийсь офіцир закомандував:

„Спускати! Як будете на водї, звернути ся до задної сторони корабля і вижидати дальших приказів!“

Приказу сього не виконано, бо корабель хилив ся щораз більше. Човна почали віддалювати ся від корабля, але не всї. Я видів зараз проти себе на водї судно, повне жінок; залогу становила сама кухонна служба, котру можна було пізнати по білих запасках і шапках. Се судно хоч було на водї, не відпливало від корабля; видко нїхто не умів відчепити линв, якими було причіплене. Струя попихала его під друге судно, яке спускало ся саме з гори на воду. На щасте в послїдній хвилї відтято линви і лодка відсунула ся не потерпівши нїчо від другої.

Менї здавало ся, що уплило ледви кілька мінут як я вийшов на поклад, але час минав. Я глянув на годинник. Перша година по опівночи. Я стояв на пів мертвий. Задивив ся в филї. Чув тільки, що корабель западає ся щораз низше. Нараз надпливає підомною якась лодка з мужчинами. Не надумуючись, скочив я просто в воду і на силу доплив до судна. Приняли мене, я всїв і перший свій погляд звернув на корабель. Ніч була зоряна, але без місяця, студінь страшна, морозом віяло від ледової гори. Корабель виглядав перед нами як величезна чорна маса з віконцями, в яких блимало ще електричне сьвітло. Здавало ся, що такий великан не може пійти під воду як перше лїпше човно. Але „Тітанік“ що раз більше поринав в обіймах холодних филь. Нараз всї лямпи згасли разом. По хвильцї знов заблисли і настала темнота вже послїдна. Роздав ся страшний шум: то вода дістала ся до кітлів. Страшна дрож пройняла всіх. Нагло побачили ми, як корабель западає ся скоро передом у воду так, що наставив ся майже прямовісно.

Здавало ся, що вже тоне, але удержав ся в тій позиції з яких 5 мінут, а потім лагідно подав ся під воду і пійшов на дно як камінь. В тій самій хвилї роздали ся кликаня о ратунок.

Довкола бачив я людий, що бороли ся зі смертию, хапаючи ся кождого кусника дерева, який плинав по верхні моря. Та ми не могли нікого ратувати, бо лодка була повна. Коло нас пересунув ся сплав, зроблений з полотна і дошок; люди стояли на нім по колїна у водї. Кількох тонучих держало ся разом великої лавки, яку вирвали мабуть з їдальнї 3-тої кляси і кинули на воду. Ми стали веслувати, щоби відбити ся від виру, який повстав на місци, де затонув „Тітанік“. Решту ночи перебули ми серед молитви.

Господарство, промисл і торговля.

— **Промисловий Союз в Вижници.** Як вже відомо українському загалови, істнує в Вижници промисловий Союз. Сей Союз то одинока інституция на Буковину і Галичину і поставила собі за цїль піднести рідний промисл і нашу штуку не лише теоретично, але й практично. Зараз по заснованю отворив Союз варстат столярский, сницерский і шевский, в котрих виконує всї роботи з обсягу тих заводів. Завдяки сему, що керма Союза спочиває в руках фаховців і що взагалї всї сили робочі Союза добре дібрані, вироби варстатів такі, з якими можемо іти в сьвіт і котрі анї трохи не уступають ніяким виробам краєвим або хоч би й заграничним. Найголовнїйше се, що Союз поставив собі за цїль піднести рідну штуку і впровадити в житє всякі меблї і знаряди в нашім питомім стилю. Треба бачити, які гарні ті меблї, котрі продукує в своїх варстатах. Союз розвиває ся дуже гарно і є надія, що в короткім часї повстане з него дуже поважна народна інституция, де буде концентрувати ся весь промисл. Союз має дуже велике значінє також для школи промислової в Вижници, бо всї абсольвенти тої школи будуть все діставати в варстатах Союза працї і такмже зможуть під управою людий, котрі мають за собою довголїтну практику фахову, набрати дальшого знаня. Специяльно звертаємо увагу Галичан, котрі хотїли би своїх синів віддати на науку ремесла, нехай віддадуть їх промисловому Союзови а з певностию тут богато скористають. Кождий щирий Українець повинен віддати роботи, які коли небудь потребувати буде, лише Союзови промисловому в Вижници, бо коли свої не підіпруть, то чужі певно що нї. На Вас, родимцї, числити мусить Союз. Тимчасом здаєть ся, що свої чекають, щоби аж чужинцї похвалили Союз, а тодї аж і они звернуть ся до свого Союза. Чи ще довго будуть панувати такі убийчі для розвою нашого промислу відносини?

— **Оповістка.** В „Ґазетї Львівскій“ оголошує ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові роздане в дорозі публичної оферти виконаня будови двох будинків мешкальних на стациях зелїзничих в Глубокій і в Дубляних-Кранцберґ.

Оферти належить внести найдальше дня 4-го мая 1912 до 12-ої години в полудне. Загальні і особенні услівя будови а також дотичні пляни і инші дотичні прилоги можна переглянути в відділї для консервациї і будови зелїзниць в будинку ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові III. поверх ч. дверий 309, де також можна дістати формулярі на оферти і приписи що до вношеня оферт.

Цїна збіжа у Львові.

дня 23-го цьвітня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10 50	до	11·—
Жито	8·50	„	9·—
Овес	8·80	„	9·30
Ячмінь пашний	8·—	„	8·50
Ячмінь броварний	8·50	„	9 —
Ріпак	15·—	„	15.25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	8·50	„	14·—
Вика	11·—	„	12·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70·—	„	85·—
Конюшина біла	110·—	„	150·—
Конюшина шведска	90·—	„	100·—
Тимотка	65·—	„	75·—

Телеґрами.

Відень 24 цьвітня. Палата послів. Президент міністрів ґр. Штірґкг в письмі до президиї повідомив, що Цїсар приняв з подякою до відомости желаня президиї палати послів з нагоди заручин Архикн. Єлисавети Францїски. — Пос. Віст (Всенїмець) поставив наглячє внесене о ревізиї катастру податку ґрунтового. Мінїстер справ внутрішних Гайнольд відповідав на ряд інтерпеляций. Опісля приступила палата до дальших нарад предложенєм урядничим. Перший промавляв ґенер. бесїдник про, пос. Ґерман.

Одеса 24 цьвітня. В ріжних сторонах побережа Чорного моря наробила буря великого спустошеня, головноже в самій Одесї, в Евпаториї, Теодозиї і Керчу. В Теодозиї ушкодила значно італїяньский пароплав „Кавур“.

Константинополь 24 цьвітня. Росийский амбасадор Ґірс вручив вчера Портї письмо з жаданем отвореня Дарданелів для плавби. В кругах Порти зачувати, що пороблено приготовленя до усуненя мін. Могло би то наступити по ухвалї, котра має рішити ся на радї мінїстрів.

Петербург 24 цьвітня. Рада мінїстрів заявила, що внесенє вийшовше з почину 40 послів в справі участи женщин в виборах до думи єсть неможливе до принятя.

Константинополь 24 цьвітня. Ходить чутка, що Італїянцї від понедїлка мають в своїх руках уряд телеґрафічний на острові Лемнос.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).